
Andrea Paleòleg

Autor:

Data de publicació: 17-09-2023

Andreu va morir a Roma el 1502[4] i va ser enterrat molt modestament a la basílica de Sant Pere: la seva tomba es va perdre en la reestructuració de la mateixa a mitjans del segle XVI. Segons el seu testament els seus hereus van ser Ferran II d'Aragó i Isabel de Castella.

En realitat, el càrrec d'emperador romà tot i q havia estat hereditari en alguns casos, legalment era electiu. El simple fet de ser nebot de l'anterior emperador no li atorgava cap dret especial a Andreu, així que en realitat no podia transmetre uns drets que jurídicament no posseïa.

Andrea Paleòleg

Pinturicchio, Retrat d'Andrea Paleòleg, segle XVI, Apartament Borja

Basileus posseïdor del dèspota Romei
de Morea

Titular

12 de maig de 1465 – 1502

Predecessor

Tomàs Paleòleg

Successor

Constantí

Naixement

Mystras, 17 de gener de 1453

Mort

Roma, 1502

Lloc d'enterrament

Roma, la ubicació exacta de la tomba s'ha perdut

Dinastia
Paleòleg

Pare
Tomàs Paleòleg

Mare
Imatge de marcador de posició de Catherine Zaccaria

Consort
Caterina

Fills
Constantí,
una filla desconeguda;

Religió
Catolicisme

«El 17 de gener del mateix any[1] va néixer el successor de la línia dels Paleòleg i el seu hereu, el senyor Andrea Paleòleg.»

(Giorgio Sfranze, Les Memòries[2])

Andreu Paleòleg (Mistra, 17 de gener de 1453 – Roma, 1502) va heretar del seu pare Tomàs Paleòleg el títol honorífic d'emperador bizantí i dèspota de Morea[3] des de 1465[4] fins a la seva mort.

Andreu va morir a Roma el 1502 i va ser enterrat molt modestament a la basílica de Sant Pere: la seva tomba es va perdre en la reestructuració de la mateixa a mitjans del segle XVI. Segons el seu testament els seus hereus van ser Ferran II d'Aragó i Isabel de Castella. En realitat, el càrrec d'emperador romà tot i q havia estat hereditari en alguns casos, legalment era electiu. El simple fet de ser nebot de l'anterior emperador no li atorgava cap dret especial a Andreu, així que en realitat no podia transmetre uns drets que jurídicament no posseïa.

Biografia

El retrat de Tommaso Paleòleg, pare d'Andrea, que es pot personificar en el jove ros descalç entre els altres dos personatges, representat en el quadre de la flagel·lació de Crist, de Piero della Francesca.

Era fill de Tomàs Paleòleg que al seu torn era germà de Constantí XI Paleòleg, l'últim emperador romà d'Orient de Constantinoble.

Després de la conquesta de Constantinoble (el rei Constantí XI va morir intentant defensar la ciutat) per les forces del sultà Mehmet II (29 de maig de 1453), Andreu va continuar vivint a Mystras, capital del Despotat de Morea governat

pel seu pare Tomàs Paleòleg, germà petit de Constantí XI.

Tomàs va romandre en el poder fins al 1460, quan els otomans van conquerir la província i Andreu, amb el que quedava de la família imperial, es va veure obligat a fugir a Itàlia. En previsió de la seva fugida a Itàlia, Tommaso i tots els seus fills es van convertir al credo catòlic. Quan Tomàs va morir el 1465, Andreu va romandre a Itàlia sota la protecció del papa Pau II. Va viure a Roma amb el títol honorífic d'emperador de Constantinoble, es va casar amb una romana[5] anomenada Caterina.[4]

Tradicionalment es creu que Andreu tenia una gran quantitat de riquesa (derivada en gran part dels subsidis concedits pel papa Pau II), que ràpidament va dilapidar i va ser reduït a la pobresa. No obstant això, alguns historiadors moderns creuen que en realitat ell, tot i haver afirmat viure d'acord amb les glòries de la cort imperial bizantina, ara caiguda, havia limitat les finances des de la seva arribada a la península Itàlica. Sabem que Andreu Paleòleg, també estava sota la protecció del papa Sixt IV (1471-1484), el papa el va mantenir a costa seva a Roma, juntament amb una altra figura oriental que havia perdut les seves possessions a mans dels otomans, Leonardo III Tocco, que era dèspota de l'Epir[3], però ell també havia perdut el seu estat, es van conèixer, en altres èpoques més afortunats per a tots dos haurien estat enemics, però ara cap dels dos tenia un estat a la mà.

Aspirant a viure una vida digna del seu rang i conscient de les seves precàries condicions econòmiques, Andreu va intentar vendre (diverses vegades) els drets al tron de Constantinoble que havia heretat a la mort del seu pare Tomàs. Molts reis i prínceps van poder portar així el títol honorífic d'emperador romà. Entre ells, Carles VIII de França va acceptar inicialment comprar aquests drets (el 1494), però va morir el 7 d'abril de 1498. Per escapar de la pobresa, Andreu va vendre els seus drets hereditaris al sultà otomà Baiazet II a canvi de poder residir a la cort del sobirà amb la seva família (inclòs el seu germà petit Manuel Paleòleg) com a convidats honoraris en vida. De fet, el successor del sultà va tenir a la seva cort els fills de Manuel, Andreu i Joan, que es van convertir a l'islam (no obstant això, altres membres de la família de Manuel van ser esclaus després de la seva mort).

Andreu va morir a Roma el 1502[4] i va ser enterrat molt modestament a la basílica de Sant Pere: la seva tomba es va perdre en la reestructuració de la mateixa a mitjans del segle XVI. Segons el seu testament els seus hereus van ser Ferran II d'Aragó i Isabel de Castella.[6] Tanmateix, els Reis Catòlics no intentaren fe valdre els seus drets en cap moment i fins i tot s'aliaren amb el soldà otomà Baiazet II contra Venècia.[1] Sobre la descendència d'Andreu, s'obre un debat: alguns historiadors li atribueixen la paternitat d'un Constantí, que va ser comandant de la guàrdia papal[7], i d'una filla la mà de la qual va ser sol·licitada per Jaume II de Xipre però que no es va poder casar a causa de l'oposició del papa Pius II[8] i que potser és la mateixa Maria de la qual parla Donald M. Nicol al seu llibre *L'emperador immortal* i que després es casaria amb un noble rus; altres afirmen que Andreu no tenia descendència i que, per tant, amb ell es va extingir la línia principal dels Paleòleg, l'única que podia legítimament reclamar per si mateixa el títol imperial romà d'Orient.

En l'art

Se sap que Gentile Bellini, va fer un retrat d'Andrea Paleòleg, però malauradament s'ha perdut, mentre que encara se'n conserva un, a l'apartament Borja, de Pinturicchio [9].

Ascendència

Pares

Avis

Besavis

Rebesavis

Joan V Paleòleg

Andrònic III Paleòleg

Anna de Savoia

Manuel II Paleòleg

Elena Kantakouzene
Joan VI Kantakouzenos

Irene Asanina

Tomàs Paleòleg

Constantí Dragaš
Dejan Dragaš

Teodora de Sèrbia

Elena Dragaš

Eudòcia Comnè
Aleix III de Trebisonda

Teodora Kantakouzene

Andrea Paleòleg

Andrònic Asen' Zacharias
Centurió I Zacaries

Elena Zaccaria

Centurió II Zacaries

Mavros d'Arcàdia
Erard III d'Arcàdia

...

Imatge de marcador de posició de Catherine Zaccaria

Leonardo II Tocco
Leonardo I Tocco

Maddalena Buondelmonti

Creusa Touch

...

...

...

Notes

^ En el text de les Memòries, s'entén que el Sfranze es refereix a 1453, o 6691 per al calendari bizantí.

-
- ^ Agostino Pertusi (editat per). La caiguda de Constantinoble. Els testimonis dels contemporanis. Milà, Mondadori (Fondazione Valla), 1976, volum II, pàgina 217.
- ^ Salta a:un b Storia ecclesiastica di Genova e della Liguria dai tempi apostolici, Giovanni Battista Semeria, 1838, Tip. i Libr. Canfari, Gènova, pàgina 370.
- ^ Salta a:un b c El llibre d'or de Melita
- ^ Norwich, Joan Juli, Bizanci - La decadència i la caiguda, p.446
- ^ Informes dels estats europeus llegits al Senat pels ambaixadors, Niccolò Barozzi i Guglielmo Berchet, P. Naratovich, 1856, Venècia, pàgina 379.
- ^ <http://www.maltagenealogy.com/libro%20d'Oro/paleologo.html> Arxivat 14-2013-8 a Wayback Machine. i també <http://genealogy.euweb.cz/byzant/byzant<>.html>
- ^ Luigi Carrer, Storia di Catterina Corner, en F. Prudeniano, Opere di Luigi Carrer, Rossi, Nàpols 1852, pàg. 158
- ^ Fritz Heinemann, Giovanni Bellini i Belliniani, Georg Olms Verlag, 1991, pàg. 119

Bibliografia

Jonathan Harris, Emigrats grecs a Occident, 1400-1520, Camberley: Porphyrogenitus, 1995. ISBN 1-871328-11-X

Giorgio Sfranze, Paleòleg. Grandezza e caduta di Bisanzio, Sellerio, Palerm 2008, ISBN 88-389-2226-8

Altres projectes

A Wikimedia Commons hi ha contingut multimèdia relatiu a: Andrea Paleòleg

PredecessorPretendent al tron Despotat de MoreaSuccessor

Tomàs Paleòleg
1465-1502
Constantí Arianites

PredecessorPretendent al tron Imperi BizantíSuccessor

Tomàs Paleòleg
1465 - 1494/1502
Reis Catòlics
Isabel de Castella i Ferran II d'Aragó

Control d'autoritat
VIAF 7614150325549410090005 · GND (DE) 1138303623 · Identitats WorldCat (CA) viaf-7614150325549410090005

